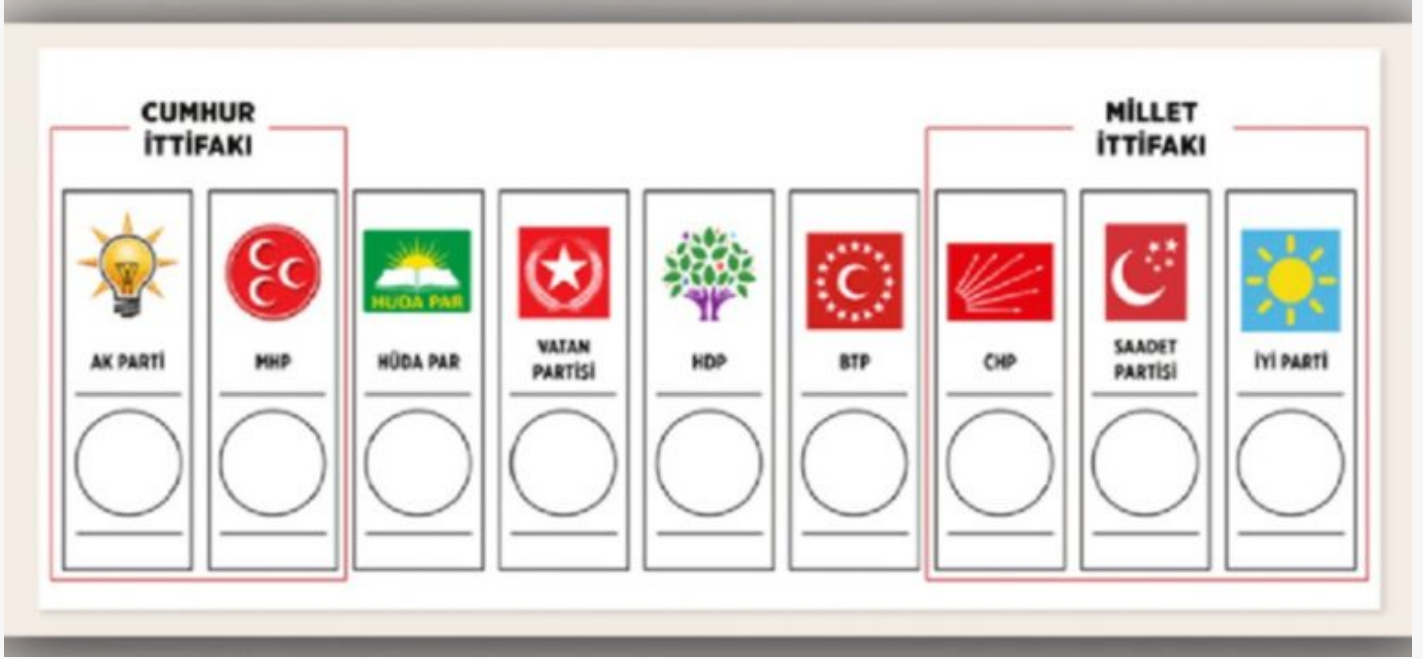

Dini siyasete değil, siyaseti dine âlet etmek

Dine hizmet, birinci plânda siyasetle olamaz. İslâm tarihi boyunca da olmamış. Hattâ, Hz. Âdem (as) dahil, bütün peygamberler ve onların yolundan giden varisleri âlimler; siyaseti hizmetlerine esas yapmamışlar. Dine hizmet; imân, Kur’ân, ilim, fikir, ahlâk, eğitim, terbiye ile olur. Bunun da yolu, “dine imâle (meylettirmek) ve iltizama (tarafdar olup yapışmaya) teşvik etmek ve dini vazifelerini hatırlatmaktan”¹ ibarettir. Bu yolda da yegâne kuvvet, silâh, İslâmın kesin aklî, mantıkî ve ilmî delilleridir.² Yoksa “siyasetin çirkef malzemeleri” değildir. Eğer, hakkı müdafaa için, kuvvet kullanılırsa zulme sebebiyet verilir.³ Yani hak, hukuk, din; haksızlık, zulüm ve zorbalıkla anlatılamaz, müdafaa edilemez.

* Mü’minlerin görevi, sadece gerçeği tebliğ, yalnız Kur’ân’a hizmettir. Herkese kabul ettirmek, sayıyı çoğaltmak gibi bir mükellefiyetleri yoktur. Rızây-ı İlâhî, sayıya değil, ihlâsa, samimiyete ve keyfiyete (kaliteye) bakar.⁴ Siyaset ise, ne pahasına olursa olsun sonuç almak ister. Bu ise, sayısız olumsuzlukları doğurur.

* Şeriat yüzde doksan dokuz ahlâk, ibadet, âhiret ve fazilete aittir. Yüzde bir nispetinde siyasete bakar; onu da ulû’l-emirler, yani idârecilikle ilgilenenler düşünmeli.⁵ Tıpkı, fırıncı, marangoz, doktor ve mühendislerin işlerini herkesin düşünmemesi gibi; siyâsî meseleleri de herkesin her an düşünmesi, takip etmesi, konuşması gerekmez.

* İbâdet ve duâ, Allah rızası için yapılır. Eğer başka bir maksat takip edilse, o ibâdet boşa gider. Elbette, ibadetin de bir çok hikmetleri, meyveleri vardır. Ama, kimse o meyveleri düşünerek ibadet etmez, etmemeli. Siyaset de, çıkar için değil, Allah rızası için yapılmalı. Şu halde şu üç usûlden elbette üçüncüsü tercih edilecektir:

1- Siyaseti dinsizliğe âlet,

2- Dini siyasete âlet,

3- Siyaseti dîne âlet.⁶

* Din nasihattan ibârettir. Siyaset ise, onu nasihatlikten çıkarır; âlet eder. Mümkün oldukça siyasetle iştigal etmemek, ondan kaçmak en sağlıklı usûldür. Eğer ilgilenmek kaçınılmaz olursa, “siyaset” dine âlet edilmeli. Zîrâ, din değil siyasete, başka menfaatlara da âlet edilemez. Din siyasete değil, siyaset dine hizmet edecek. O takdirde, siyaseti dinsizliğe âlet edenlere, dinin ulviyeti gösterilmiş olur.⁷

İlk iki şıkkın gayet zararlı ve muzır olduğunu herkes anlar. Müslüman, “siyaseti dine âlet” etmekten başka ne yapabilir? Hattâ değil siyaseti; (mü’min Allah için yaşadığına ve cihad-ı mânevî, yâni ilim, fikir, tebliğ, irşad ile vazifeli olduğuna göre) her şeyini, ticâretini de, malını da, bütün imkânlarını da dine âlet edecektir. Bu hususu, önemli bir politikacı, Eylül

1992 İl Müftüleri toplantısında, “Din siyasetin emrinde olmaz, siyaset dinin emrindedir”⁸ şeklinde kamuoyuna bir kaz daha açıklamıştı.

* Kur’ân ve hadîsçe haber verilen ve bütün peygamberlerin ve asırların Allah’a sığındığı Âhîrzaman’ın dehşetli hâdiseleri içindeyiz. Şeytandan da Allah’a sığındığımız gibi, siyasetten de sığınmalıyız. Çünkü, Deccalizm, her tarafı kasıp kavuruyor. Ona, siyasetin malzemeleriyle değil, ancak imân ve Kur’ân nurlarıyla mukabele edilebilir.⁹ Zîrâ, felsefenin tahribatçı fikirlerini siyasetin günlük, değişken, hissî doneleri çürütemez, durduramaz; imân ve İslâm esaslarını izâh edip ortaya koyamaz.

Dipnotlar: 1- Sünûhat, Yeni Asya Neşriyat, s. 67.; 2- Hutbe-i Şâmiye, Yeni Asya Neşriyat, s. 99.; 3- Lem’âlar, s. 165-166.; 4- Divân-ı Harb-i Örfî, Yeni Asya Neşriyat, s. 28.; 5- Tarihçe-i Hayatı, s. 131.; 6. Emirdağ Lâhikası, Yeni Asya Neşriyat, s. 319.; 7- Metin Karabaşoğlu, Köprü, Bahar, 1995, s. 6.; 8- Kâzım Güleçyüz, Siyaset ve Din, Yeni Asya Neşriyat, İst. 1996, s. 66.; 9- Tarihçe-i Hayatı, s. 131.